

משה פוגל : פלשתים

הפלשתים נחשבים על העמים האיגיאיים, שמרכזם המדיני והתרבותי היה בקנוסוס שבאי כרתים ובמיקני שביוון. הממצאים הארכיאולוגיים גילו כי תרבות זו, הידועה בשם המינואית, היתה בזמנה תרבות גדולה וחשובה שהתפשטה על פני ארצות רבות בעולם הים התיכון. לצערם של החוקרים עדיין לא פוענח הכתב המינואי, ורק בשנים האחרונות נמצא, כמדומה, מפתח לתעלומתו. באלף השני לפני הספירה חרבה קנוסוס, אבל תרבותה הוסיפה להתקיים במיקני ובשאר מקומות.

האיגיאיים, שפלטו באלף השני ליוון ולאִייה, התמזגו עם האוכלוסיה המקומית והמשיכו את תרבות קודמיהם. האיגיאיים הם גיבורי עלילותיו של הֶאָמֶרוֹס.

במאה ה־19 לפנה"ס פלטו הפלשתים לארץ כנען וכבשו את שפלת־החוף. ברבות הימים ניתקו את קשריהם לעולם האיגיאיי שמעבר לים, נטמעו בין שכניהם השמיים ואיבדו את עצמיותם התרבותית.

בסוף האלף השני לפנה"ס פלטו היוונים (ההרקלידים, או צאצאי הרקלס) ליוון ולאִייה, החריבו את מיקני, שיעבדו חלק גדול מן האוכלוסיה המקומית (ההילוטים) ומיגרו את התרבות המינואית. הכובשים היוונים היו גזע של ברברים צפוניים, ומשך כארבע־מאות שנה היה העולם האיגיאיי לשעבר שרוי בחשיכה של ימי־ביניים.

פלישת ההרקלידים חוללה הגירה המונית של האוכלוסים המקומיים לאסיה הקטנה ולהרבה ארצות אחרות. קצתם הגיעו לארץ־פלשת, היה הדבר בתקופת בית־עלי או בסמוך לכך. אז פתחו הפלשתים בהתקפות נמרצות נגד שכניהם העברים. ביוון גופה החלו החיים לחזור למסלולם, לאחר תקופת ההרס והחורבן. האוכלוסיה המקומית התמזגה והלכה עם הכובשים החדשים, וכך נוצרה תרבות חדשה, הידועה בשם ההלנית.

הפלשתים היו מנותקים מאותם שהיו לשעבר אחיהם מבחינה תרבותית, וכך נשאר מיעוט מבודד ונלחץ בחבל־הארץ אשר סביבם. בתקופת דוד שוב לא יכלו לעמוד בפני העברים.

אחת ממטרותיו של המחבר היא להבהיר את הקשר בין המאורעות ההיסטוריים שאירעו ביוון לבין אלה שאירעו בארץ כנען.

פ ר ק ר א ש ו ן

דין־וחשבון לפרעה

במצוות פרעה יצאתי אל ארץ האמורי, הוא אמור, לראות ולשמוע ולהודיע לפרעה. באמור מהומה ומבוכה וחרב איש ברעהו. נרפים הם בני אמור, כי לא חברו יחדיו להדוף אויב. מלך־מלך נלחם לנפשו. אבל גוייהים, הם חברו יחד להכות באמורי. הם כובשים את הארץ, עיר אחר עיר, מצודה אחר מצודה, ואיש לא יעמוד בפניהם, גם אם לא רב מספרם ובני האמורי רבים מהם. אכזריים הם גוייהים כפריצ־חיות, גם עזי־נפש עד מאד. ואף כי הפליאו פרעה־מרנפתח ופרעה־רעמסס את מכתם, גם בים גם ביבשה, בעלותם על ארץ־מצרים, לא נשברה זרועם ולא חתה.

האמורי יקרא להם פלשתים, הם הפולסתי. ראיתם משוטטים בשפלה ובשרון, הם ונשיהם וטפם ובהמתם. את כליהם ובני־בתים יובילו בעגלות גדולות וכל עגלה רתומה לארבעה שוורים. אנשי־המלחמה צועדים מזה ומזה, פנים ואחור, וחרבותיהם שלופות, כי חרב ומגן זינם ולא יורו בחצים כרובי־הקשת אשר לפרעה.

אל הפלשתים חברו רבים מגויי־הים האחרים אשר פשטו גם הם על מצרים, כולם אנשי־מלחמה. לא עם אחד המה כי גויים רבים, ומארצות רבות ורחוקות בירכתי צפון ובירכתי מערב באו לרשת את אמור. מהם משכילים כאנשי כפתיו [כרתים] וכאנשי אלישה [קפריסין] ומהם נבערים מדעת כאנשי שירדנו [סרדיניה]. כלי־זינם ארד.

ראיתי חוברים אליהם את סקלה ואת שקלש ואת הדנונה [הדאנאים] ואת האיפוושה [האכיאים] ואת הטורשה [האטרוסקים]. את חכמת מצרים לא ידעו, כי תורת מינוס הכפתיו חוקם ומשפטם. את אלוהי כפתיו הם עובדים, הוא בריתם ואגודתם.

למלכים יקראו סרנים, כי לכל גוי סרן המושל בו וחמישה הם סרניהם. מפי אחד הסרנים האלה שמעתי כי פשטו גויי־הים גם על ארץ חתו [חתים] ועד גבל [ביבלוס] בצפון הגיעו, והאיכוושה שרפו באש את טרויה והטורשה הרחיקו נדוד מפולם ועד ירכתי מערב באו. עצומים הם גויי־הים ובארצות רבות ורחוקות הם נפוצים.

לא כהיקסוס אשר היו שוטים את מצרים לפנים אנשי־האיים האלה. את הערים אשר הרסו הם בונים ואת השדות אשר שרפו הם חורשים וזורעים ותחת העצים אשר כרתו יטעו אחרים. המה גמרו אומר לשבת בארץ האמורי ולהתנחל בה. ראיתי את הערים אשר בנו והנה גדולות ועצומות מן הערים אשר החריבו. ארמונות בנו להם כמשפט אנשי כפתיו ומקדשים בנו לאלוהיהם. את הבתים והמקדשים הם מקשטים קישוטי זהב וכסף מלאכת־מחשבת, וחרשים להם באבן ובנחושת. לא כעמי האמורי אשר ישבו בבקתות ולא למדו את חכמת מצרים לבנות להם היכלות ומקדשים ולא עשו במלאכת־מחשבת. נעלים אנשי האיים על האמורי כהיעלות מצרים מכל גויי הארצות.

את בני האמורי אשר לא הרגו בחרב שמו להם לחוטבי־עצים ולשואבי־מים ולעבדים העושים כל מלאכת־עבודה בבית ובשדה. מצודות הקימו להם בעמקים ובגיאיות ושם חונים אנשי־חיל ונוגשים בעושי־המלאכה בשדה וביער, המצודות בנויות אבנים גדולות ושתי קומות להן ואף שלש ומדרגות וחלונים בהן קרועים בעלית־הגג, כמשפט אשירדנו. למצודה הם קוראים נורה בלשונם וממנה יחלשו על הארץ סביב. הם יושבים בעריהם ובמצודותיהם ואת האדמה לא יעבדו, כי תועבה להם עבודת־האדמה וגם בצאן ובמקנה לא ישלחו ידם, כי עבודת־עבדים היא בעיניהם. את הציד יאהבו ואת המלחמה, וכל מלאכת־עבודה לא יעשו. בארמונותיהם יערכו משתאות

ישתו לשכרה ויחודו חידות וייטיבו שיר, כי אהבי־שיר־ומר המת. הנשים יפות ולבושן פאָר וכמוהן כגברים עזות־נפש. ראיתין יוצאות במחולות ופורטות עלי נבל, גם ראיתין מתגוששות בחרב ובכידון, שכם אחד עם הגברים, עם השוורים הפראים בזירה. האשה אשר תמית שור בחרבה, גם אם איננה יפת־מראה, לה התהילה. האשה לא תשב כל הימים בביתה פנימה כי בראש־חוצות תהלוך כגבר ופניה גלויים. עזות־מצח הנשים האלו ולא תדענה בושת. חוק אחד ומשפט אחד להן ולגברים.

מארץ אמור נסעתי וְבאתי אל המלכים בני בריתנו, יושבי ההר. גם שם מהומה ובהלה, כי הח'בירו הגיחו מן המדבר בהמוניהם לשדוד ולשרוף, להשמיד ולאבד. הח'בירו מבני־קדם הם, עזי־נפש וגיבורי־מלחמה כגויי־הים, אך נבערים הם מדעת וחכמה ומלאכת־מחשבת לא ידעו. הם יושבים באהלים, רועי צאן ומקנה הם, ועל חרבם וקשתם יחיו. ערים אין להם ולא ארמונות ולא מקדשים.

נחשולים־נחשולים פרצו הח'בירו אל ההר מצפון, מקדם ומנגב. גויים רבים נחשבים על הח'בירו, בראשונה התנחלו באדום, במואב, בעמון ובהר חבורן, ומהם אשר התנחלו בשכם ובאשר. לאחרונה פשטו הח'בירו מן המדבר אשר בגבול מצרים על יריחו ועל יושבי ההר. גם אותם הפה פרעה־מרנפתח מפה רבה כאשר הפה את גויי־הים, אפס את זרועם לא שבר.

לא כגויי־הים הח'בירו. מכורה אחת להם, המדבר. הח'בירו חוברים יחד רק בעתות מלחמה, אפס בימי שלום יערכו מלחמות איש את אחיו. מלך אין להם ורק לעת מלחמה יבחרו להם ראש וקצין אשר שופט יקראו לו.

הפולסתי ואנשי־בריתם מעטים הם בקרב האמורי, אך הח'בירו פרים ורבים והארץ מלאה אותם ושכניהם מעטים הם בקרבם.

בכל הארץ הנרחבה הזאת מגבול מצרים ועד נהר פרת התמוטט שלטון פרעה. גויי־הים יבוזו לו והח'בירו ישטמוהו. נפל כבוד מצרים בגויים ולבי עלי דווי.

אם תקרה מלחמה בין פרעה ומלכי חתו או מלכי הפרת ונוספו גם הח'בירו וגם גויי־הים אל אויבי פרעה, כי שואפי־קרבות כולם. לכן זאת העצה היעוצה ממני: אם טוב על פרעה, וכרת ברית עם גויי־הים ונתן להם ברכה, רכב וסוסים וכלי־מלחמה לרוב, וכזאת יעשה פרעה עם הח'בירו, והיה כי תמלא ארצם כלי־מלחמה ונלחמו הח'בירו בגויי־הים וגויי־הים ילחמו עם הח'בירו והשמידו אלה את אלה והיו כולם שוחרים את פני פרעה ומבקשים את חסדו וכל אשר יצוה פרעה יעשו. ככה יכוֹן שלטון פרעה על הארץ והואת כמלפנים ומצרים תשב לבטח.

פ ר ק ש נ י

איגרת סרני פלשתים אל האטרוסקים

אל אחינו בירכתי הים הגדול מבוא השמש.

שמענו כי עשיתם חיל וערים גדולות בניתם בארצכם החדשה. בני־הארץ יכבדוכם ולמשמעתכם יסורו, כי נעלים אתם עליהם לחכמה, לעושר ולכות. וכה תאמרו בלבכם: נחלתנו היא הארץ החדשה הזאת לנו ולבנינו ולבני־בנינו עד עולם. אך אל נא ישיאכם לבבכם להאמין בכל הדברים הטובים האלה.

מתי־מעט אתם בארץ לא־לכם וילידי־הארץ רבים ועצומים מכם. היום הם מכבדים אתכם, אפס לא ירחק היום ולמדו את חכמתכם. אז יחזקו מכם ושנאוכם מאד, כי בארצם אתם יושבים, בארץ לא־לכם, ונכרים אתם בה. זכרו את המוצאות את אנשי־כרתים, אשר התנחלו בארץ הפלִסְגִים ובנו שם את מיקני וערים גדולות אחרות ואצלו מחכמתם על ילידי־הארץ. בני־כרתים אשר לא נטמעו בילידי־הארץ נשמדו בלי רחם בידי האכיאים, אשר כבשו את מיקני וגם את יתר ארצות הפלִסְגִים. כמקרה אשר קרה את אחינו בני־כרתים יקרה גם אתכם.

גם אנחנו כמוכם גורשנו מאי־הים ומפרתים ונתחל בארץ האמורי. ארץ רחבה וטובה מאד כבשנו וכמוכם עשינו חיל. ילידי־הארץ עבדינו הם, אבל יודעים אנחנו כי אם אתם, האטרוסקים, ושאר אחינו האיגיאים הפזורים בכל הארצות, אם לא תבואו אתם להתנחל עמנו בארץ האמורי, רעה נגד פנינו, כרעה אשר נגד פניכם ופני שאר אחינו האיגיאים.

אכן תמצא ארץ האמורי להכיל גם אותנו גם אתכם גם את שאר אחינו. והיה אם תבואו אלינו בהמונכם לא נירא עוד מפני ילידי־הארץ הרבים והעצומים מאתנו המקיפים אותנו מעברים והחורשים עלינו לכלותנו. למה־זה נוציא לריק את כוחנו ואת עשרנו ואת חכמתנו בארצות רחוקות בין גויים רבים ועצומים אשר נכרים הם לנו? הלא טוב היותנו יחדיו כולנו בארץ האמורי, אגודה אחת? אם עם אחד נהיה, לא שבטים שבטים, או אז מי יקום מפנינו? אם לעצנתו תשמעו, תקום ארץ־האמורי לנחלה לכם ולבניכם ולבני־בניכם עד־עולם ולא תיראו רע, וגם לנו ייטב בעבורכם.

איגרת דומה שלחו סרני פלשתים גם אל אחיהם באלישה (קפריסין) ואל אחיהם הנפוצים בשאר מקומות ברחבי הים הגדול מבוא השמש.

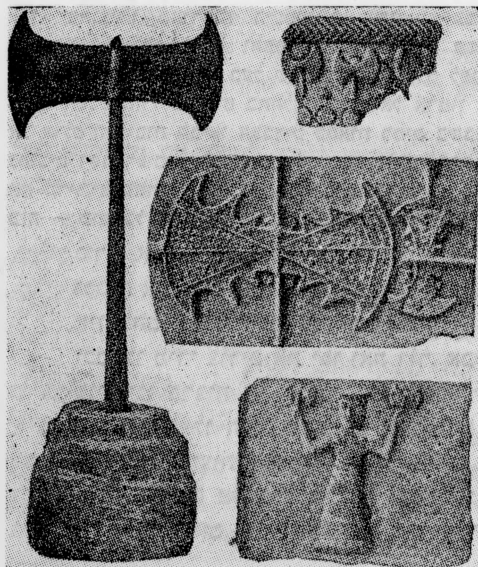
וזאת היתה תשובת האטרוסקים אל סרני הפלשתים אשר בארץ האמורי.

כוח האיגיאים בפזורים הוא ולא בהיותם יושבים כולם יחדיו. אם נהיה כולנו יושבים בארץ אחת, הנקל יהיה לאויבינו להשמידנו, אבל אם פזורים נהיה, לא יוכלו לנו אויבינו לעולם. הנה קנוסוס חרבה אבל תורת מינוס קיימת ועד־עולם תיפוץ, יען אשר פזורים אנחנו בגויים. כאשר עמדה

מימצאים מחפירות בארמון בקנוסוס. הצלב משמש כבר סמל דתי, בעל משמעות „כוכבית“, מן הסתם; דמויות הבהט כרוכות־הנחשים שתיהן אולי צלמיות של האלה־האם הגדולה.

סמלי פולחן־כרתים

הבולט בחפציה־הדת המינואיים היה גרזן־הארד הכפול הגדול.

קנוסוס על תלה אצול אצלה מרוחה על כל גויי האיים הקרובים ותהפכם לה לבנים־ברוח, ואחרי עלות קנוסוס באש הפיצו בניה את תורת מינוס ברחבי תבל. הנה זה כתבתם לנו על האיכיאים אשר חזריבו את מיקני, אפס כיום הזה האיכיאים אחינו הם ברוח, כמונו כמוהם, והם מפיצים את תורת מינוס בכל ארצות הפלסגים. פיזורנו הוא אשר עשה את הפלא הזה!

חיים אנחנו בקרב גויי לטיים ואת תרבות קנוסוס נוטעים אנחנו בתוכם. ובני לטיים כאשר יחפמו וישפילו כמונו, והפיצו גם הם את תורת מינוס בגויים אשר לא ידענום ולא שיערנום אנחנו ואבותינו.

על כן לא נאבה ולא נשמע לכם. מייתן והפיצותם בארץ האמורי את חכמת קנוסוס ואת תורת מינוס כאשר אנחנו עושים בלטיים, והיינו לאור לגויים, ותחת היותנו עם קטן בארץ אחת נהיה עם גדול במלוא עולם.

תשובה דומה החזירו לסרני הפלשתים גם שאר האיגיאים. על אף כל זאת לא נשאתה איגרת סרני הפלשתים מעל. האטרוסקים, האיכיאים ושארי יוצאי כרתים שיגרו אל סרני הפלשתים אשר בארץ האמורי תרומות ומתנות בכסף ובזהב וגם בנייגוער עלו מן הארצות האלו אל ארץ האמורי לעזור את אחיהם.

פ ר ק ש ל י ש י

מועצת סרני פלשתים באשקלון, בירת שקלש, התכנסה המועצה הגדולה של חמשת סרני פלשתים. לפני פתיחת הדיונים צעדו בסך הסרנים ופמליתם אל מקדש האלה הגדולה. קירות המקדש הבנויים שיש טהור מן האי פורוס היו מוקשטים פיתוחים מעשה־חושב מידי טובי האמנים וריקועי זהב וכסף בדמות עלים ופרחים. את הקירות פיארו גם כתבות בכתב המינואי, בצבעי שחור־לבן, שהנציחו מאורעות היסטוריים חשובים. במקדש האלה הגדולה, עטורת־הנחשים, הקטירו הסרנים קטורת והתפללו בלחש. ליד פסל האלה הגדולה ניצבו סמלי־הסולחן הקדושים: הצלב והגרזן בעל שני הראשים, שגם לפניהם הקטירו הסרנים ואמרו תפילותיהם. בתום הטכס חזרו הסרנים בתהלוכת־פאר אל ארמון המועצה הגדולה.

אל אולם־הישיבות הביאו העבדים כסאות רמים בשביל הסרנים וכוהן האלה הגדולה וכסאות נמוכים ושרפרפים ליועצים, לשרי־הצבא ולרבי הפקידות. את הדיונים פתח זקן־הסרנים, סרן אשדוד.

בוזה — פרוטיכל הישיבה, כפי שנשתמר בניגון המדינה.

סרן אשדוד: שלום וטוב לנו בגבולנו. התקפות העברים נהדפו כולן, וסכנה אין עתה נגד פנינו. העברים מפולגים ומסוכסכים, נשקם נושן, חרשים אין להם, וככל שאר בני־קדם נבערים הם מדעת. הרחבנו את גבולותינו וכבשנו מידי צורים את יפו ואת דור. אבל מצבנו מבית ימלא את לבי דאגה. פניותינו הרבות אל אחינו אשר מעבר לים, לעלות ארצה פלשת ולהתנחל בקרבנו, העלו חרס. רבים מן הפלשתים עוזבים את הארץ לשוב אל איי הים ואל ארצות הפלסגים, אשר אחינו האיכיאיים מושלים שם. ביחד רב מספר השבים אל ארץ אלישה [קפריסין], אשר בה נגלו זה־מקרוב מכות נחושת עשירים. עבודת־האדמה וחרושת־המעשה עלות כפורחות, אבל בני

האמורי עושים בהן. הפלשתים סגורים בעריהם ואל הכפר אינם הולכים, כי חרפה היא לפלשתי לעבוד את האדמה ולרעות צאן ומקנה כבני האמורי. גם בערינו רבים בני האמורי ומספרנו הולך הלך וחסור. גדולה ורחבה ארצנו אך מעטים הפלשתים בקרבה. בנינו ובנותינו מדברים בשפת האמורי ומעט־מעט הם שוכחים את לשון אבותיהם. גם את האלה הגדולה הם עוזבים ולדגון אלוהי האמורי ישתחוו ויקריבו. מתחננים הם עם האמורי ועוד מעט לא יכירנו מקומנו בין האיגיאים. הבעבור זאת כבשו אבותינו בחרבם ובקשתם את הארץ הזאת, למען יהיו פלשתים כבני האמורי? ואתם הבו עצה ותושיה במה נקדם פני הרעה הגדולה הזאת.

ס ר ן ג ת : מאלוהים היה הדבר, למען נהיה ככל גויי הארצות אשר סביב וישבנו לבטח בקרבם, גם אנחנו גם בנינו.

ס ר ן ע ז ה : הנה גם ישראל כבשו את ארצות האמורי אשר בהר, אבל את אלוהיהם הם מוסיפים לעבוד ואת בני האמורי אינם מתחננים. למה לא נעשה כמעשה ישראל?

ס ר ן ע ק ר ן : רבים הם ישראל ואנחנו מעטים. אנחנו יושבים בערים וישראל יושבים בכפרים, בעצם ידיהם יעבדו את אדמתם.

ס ר ן א ש ק ל ן : לא נוכל ללכת בדרכי ישראל, כי לא כרוחם ורוחנו. הנה כל ארצנו נחלה היא למעטים מאתנו, בני היחש, וכל העם עבדים להם. לא כן בני־ישראל. כל איש בהם אדון הוא לנחלתו ואין לה בעלים מלבדו. גם מלך אין להם וכל איש־ישראל הישר בעיניו יעשה.

ס ר ן א ש ד ן ד : טובים דרכי ישראל בעיני, אבל בהן לא נוכל ללכת. על כן זאת עצתי לכם: הבה נפריד בין פלשתים ובין האמורי. הפלשתים ישבו בעריהם ובני האמורי בכפריהם. את בני האמורי לא נתחנן ואת דגון אלוהיהם לא נעבוד ובשפתם לא נדבר. שני עמים יחיו בארץ הזאת ופלשתים ימשלו באמורי.

ס ר ן ג ת : לא טובה עצתך, כי לב האמורי יהפוך לשנוא את פלשתים, ואם תקרה מלחמה ונוספו גם האמורי אל אויבינו והיתה לנו מלחמה מבית ומחור.

ה כ ו ה ן : יצא קצף האלה הגדולה על פלשתים, כי עזבו את תורת מינוס. לבני האמורי דמינו ומאחינו אשר בעבריים רחקנו ונהי כנכרים בעיניהם. על כן גם נשקנו גם עשרנו לא יצילונו ביום עברה.

ס ר ן ע ק ר ן : ומה העצה אשר תעוץ אתה, הכוהן?

ה כ ו ה ן : הנה זאת אעוץ לפלשת: עזבו את עריכם והתנחלו בכפרים וישבתם בם. את האדמה עבדו בעצם ידכם, לא בידי האמורי. לכל איש פלשתי תנו נחלה והיתה הארץ לכולכם ולא למתי־מספר בני־מעלה. אם תעשו ככל הדברים האלה, יפרו פלשתים ורבו ומלאו את הארץ ולא יהיו תלויים עוד בחסדי עבדיהם, בני האמורי, וגם את ישראל לא נירא. גם את

בני האמורי לא נתחתן עוד, את אלוהיהם לא נעבוד עוד, אל תורת מינוס נשוב ואל שפת אבותינו. אז ייטב לנו ולבנינו אחרינו.
רעש והמולה בין הסרנים. קריאות לעג, צחוק והתמרמרות.

סרן גת: הלהכרנו אתה אומר?

סרן עקרון: הלהפוך את הארץ כהפיכת סדום ועמורה אתה אומר?
סרני אשקלון ועזה: היה לא תהיה.

סרן אשדוד: טובים דבריך, הכוהן, אבל לא לרוח פלשתים הם. לא
כישראל פלשתים ובדריכהם לא נלך.

הכוהן: ומה אפוא העצה האחרת אשר תעוצו?

איש מן הסרנים אינו עונה, הם כובשים פניהם בקרקע.

החלטות

- (1) המועצה הגדולה דוחה את התיקונים המוצעים על-ידי כוהן האלה הגדולה.
- (2) המועצה מחליטה לכפר את פני האלה הגדולה ולהקריב לה מאה אילים ומאתים כבשים.
- (3) המועצה מחליטה להקריב גם לדגון עשרה אילים וחמישה כבשים, למען לא יקנא את האלה הגדולה ולא יצא קצף על פלשתים.

פרק רביעי

מדברי ההיסטוריון הפלשתי אכיס אכילוס: על העברים

העברים המערביים, להבדיל מן העברים המזרחיים היושבים בעמון, מואב ואדום, לא בבת-אחת כבשו את הארץ מידי האמורי, כאשר עשינו אנחנו, כי אם מעט-מעט ומשך ימים רבים. בראשונה כבשו את הגלעד והבשן, אשר בעבר-הירדן ואשר בצפון, ואת שכם ואת יהודה ואת הנגב. אחריהם עלו על ארץ האמורי העברים שוכני המדבר אשר בגבול מצרים, ובעזרת אחיהם, אשר נאחזו בארץ לפניהם, כבשו עוד נחלות רחבות-ידיים והורישו מפניהם את בני האמורי אשר בהר. העברים האלה הלא הם נקראים ישראל. את חרושת-המעשה לא יידעו ואת כלי המלאכה והמלחמה הם קונים מאתנו בכסף מלא. במסחר לא ישלחו ידם וכל מסחרם בידי צורים ובידי ישמעאל. כל ראש-משפחה בהם כמלך הוא או כסרן ולא יסור למשמעת עליון עליו. נבונים הם האנשים האלה, אך גם נבערים מדעת, והם שומרים את מסורת אבותיהם, בני המדבר, ואת שפתם, ואת מנהגייהם המוזרים.

זר ומוזר הוא אלוהיהם. לא אב לו ולא אם, לא בן ולא בת, לא אח ולא אחות. גלמוד הוא ועירי ואהבת-אשה לא ידע ועם אלוהים אחרים לא יתרועע. אכן בעבור זאת סר וזעף אלוהי ישראל תמיד ומר-נפש. זאת ועוד: גם צלם ודמות אין לו כלאלוהי כל גויי הארצות. על כן ייפלא מאד בעיני כי יקריבו לו ישראל קרבנות, כי איך יטעם מהם וגוף אין לו? אכזר הוא אלוהי ישראל מכל אלוהי גויים, כי על כן ישראל מקריבים לפניו בני-יונים, אשר האלה הגדולה עטורת-הנחשים תאהבם וקדושים הם לנו. אכן אכזרי

אלוהי ישראל מאלוהי הגויים אשר להם יקריבו קרבן־אדם־ובכור. משה נביאם הוא אשר נתן להם את כל החוקים והמשפטים האלה, וגם אם מצרי היה האיש וקרוב לפרעה, לא לימדם אף דבר אחד מכל הדברים הטובים אשר עליהם תפארת מצרים.

בראשונה הכרנו לדעת את בני דן אשר מישראל הם. מעולם לא נלחמו הפלשתים באויב עז־נפש מהם. אף כי לא עמדו בפנינו ויסוגו אל ההרים, אף כי הפלאנו את מכותיהם, לא נפל רוחם בהם. נפש הסרנים קצה באויב הזה אשר לא ידע פחד וכניעה, על כן גמרה המועצה הגדולה אומר לכרות להם ברית־שלום ותבקשם לשלוח את ציריהם לאשקלון.

צירי דן באו לאשקלון ובראשם עמד הכהן אשר לאלוהיהם. הם התהלכו בחוצות העיר, ויפערו פה וילטשו עיניים למראה הבתים והארמונות והמקדשים אשר לנו. הם נדהמו למראה הנשים המתהלכות ברחובות גלויות־פנים וגבר אין נלווה אליהן לשמור את תומתן, כי בכפרי דן לא ייעשה כן. ובייחוד לא שבעו עיניהם מראות את כלי־המלחמה, מעשה חרשינו. כל מחיר לא יקר בעיניהם לשלמו בעד החרבות והרמחים, המגינים ושריונות־הקשקשים, לו אך נאותו החרשים למפור להם, אבל חוק הוא באשקלון וביתר קריות פלשתים לבלתי מכור כלי־מלחמה לעבריים, וכל מפר החוק מות יזמת.

סרן אשקלון עשה משתה בארמונו לכבוד צירי דן. באולם הגדול ישבו הקרואים אל המשתה, מהם סביב השולחן הגדול ומהם אל שולחנות קטנים, איש ואיש כפי ערכו. הסרנית ישבה עם רעיותיה ונערותיה, לבושות פאר, צוחקות ומפטטות, כדרך הנשים במשתאותינו. הסרנית יפת־תואר היתה וטובת־מראה, שערה צהוב ועיניה כחולות, ובמשובתה ליבבה בעיניה את בני־דן אשר מצאו חן בעיניה. ובני דן עמדו בתוך הצהלה והמשובה הזאת אדומי־פנים ועיניהם מושפלות, כי לא הספינו בכל אלה. העבדים הביאו איל אל האולם ויטבחוהו לעיני הקרואים וינתחוהו לנתחים ואת הנתחים נתנו על שיפודים לצלות על המדורה הערוכה באולם בתווך, כי כה דרך פלשתים במשתאותיהם. אז יקרא הסרן אל בני־דן לגשת אל ראש השולחן ולהתכבד ולסעוד עמו אבל המה ענוהו כי לא יאכלו עמו לחם, כי תועבה לחם־פלשתים לישראל. אז פקד הסרן להגיש לעברים זיתים וצימוקים ודבלים, והם ישבו אל שולחן בדולים מכל הקרואים וייטיבו לבם במטעמים הללו, מחרישים וזועפים, כי זה דרכם לבלתי דבר וצהול בסעדם את לבם.

רק אחרי אכול ואחרי שתה, ואחרי אשר התווכחו כוהן האלה הגדולה עם כוהן בני־דן עדי־בוש, נכרתה הברית בין סרני פלשתים וצירי דן. אבל אני לא אפון כי לא תקום הברית הזאת ולא תהיה, כי לא יוכלו פלשת וישראל לחיות בשלום וברעות. לא יארכו הימים וישראל ישמידנו אם לא נשמידם אנחנו.

פ ר ק ח מ י ש י

השואה הגדולה [פלישת הדוריים ליוון במאה הי"א לפני הספירה]

(א) קינת היקובה, מלכת האכאים

איך נפלה אכיאה, ארמנות מיקנה עלו באש. ספרטה היתה לעיי־מפולת. בני אכיאה הגיבורים, בני האלים, אשר נחלו תהילה וכבוד בטרויה, נפלו שדודים. מגן וציגנה, קובע ושריון לא עמדו בפני אויב בחרב־ברזל. דמם זרם כמפלי־מים אדירים ברחובות ובחוצות. נשינו היו לשפחות, בתולותינו נטמאו. בנינו ואחינו נודדים בהרים וביערות, מורדפים עד צוואר כחיות־טרף. ילד וזקן נרמסו בפרסות סוס, נופצו אל סלע, הוטלו למדורות אש, נחנקו בעשן. את הגברים אשר לא המיתו בחרב הם כולאים במחנות סגורים. מנת עבדים תהיה מנת־חלקם עד עולם. בלי משפט וצדק התעללו בהם, כתולעים ירמסום, עד עפר ישפילום, כבהמות־עבודה ירדו בהם בשוט ובמקל־חובלים. הילוטים יהיה שמם מעתה ועד עולם.

גדול השבר, גדולה החרפה. הוי מה היה לנו! אהה, איך ירדנו פלאים! אָלי האולימפוס הסתירו פניהם מאכיאה האומללה. קרבנותינו לא יריחו, לתפילותינו לא ישעו. חסרי־אונים הם גם המה.

גוי עז, אשר את האלים לא יכבד, הגיח לפתע ממעבה יערות־העד האפלים, אשר לא תחדור אליהם שמש לעולם. מן הצפון הרחוק באו, מן ההרים אשר יכסם שלג, כנהר איתן ירדו על אכיאה אשר לא ידע מעצור בדרכו. גוי פרא, גוי אכזר, ורחמים אין בלבו. כנמר יטרוף, ישתולל כדוב שפול, כולו מזרה אימים.

אנשי־מידות הם כולם, צהובי־שער וכחולי־עיניים, ולשון ברברים בפייהם. עורות חיה לבושם וחרבות־ברזל חדות בידיהם. גם על אלים לא פסח שבט־עברתם. את המזבחות חיללו, את המקדשים שרפו באש, את הפסילים ניתצו. גם על בני איסקולפיוס, המרפאים כל שבר וחולי, לא חסו. גם על בני די־דלוס, העושים בחרושת ומלאכת־מחשבת, לא ריחמו. את האור אשר הורישו לנו קנוסוס ומיקני כיבו לנצח. הם הליטו את אכיאה באפלת היערות אשר מהם באו. כמדבר־שממה היתה אכיאה ולא נשמעו בה כי אם צהלת סוסייהם ויללת הזאבים השוחרים לטרף בדרכים ומצהלות הברברים הטובעים בדם בני אכיאה האומללים. כל תפארת אכיאה וכל הדרה מימי מינוס ועד היום הזה היו כלא היו.

בני הרקלים, בן־האלים, הם מתקראים ולא יבושו. בני־שחץ הם וגבהי־לב, כי על כן הרקלידים הם, בני עם־אדונים, האכאים, כובשי טרויה ומיקנה ויורשי כרתים, ארץ־מאה־הערים, נודדים רעבים וצמאים, ערומים וחשופי־שן, ויורדים גם בספינות בים לבקש מפלט לנפשם באיים הרחוקים ועד קצו־ארץ הגיעו. חושך כבד ירד על אכיאה, עלטה קודרת כיסתה את פני הארץ.

(ב) דין-וחשבון לצידון

גתיבות הים זרועים ספינות שוקקות המוני פליטים, הנסים מנוסת-מוות אל כל אשר ישאום גלי הים. אלה הם שרידי האכזאים אשר היתה ארצם למשיסה. תמרות-עשן ולהבות-אש עולות מן הערים והכפרים לכל אורך החופים ומאירות את דרכנו בלילות. האכזאים נותנים כל אשר להם למען נורידם אל ספינותינו. כל מחיר לא ייקר בעיניהם. נועצתי עם רביהמלחים אשר לי, וכה עשינו: השלכנו הימה את הדגן והיצהר והתירוש אשר הבאנו מאטיקה ותחתם מילאנו את הספינה פליטים עד אפס-מקום, כל איש בחור ובן-חיל אשר כסף עובר לסוחר בידו וכל אשה טובת-מראה ובריאת-בשר. והיה אם ישלמו לנו סרני-פלשתים כופר-נפשם מאה שקל לראש גבר וחמישים שקל לרחם, והורדנום לחוף יפו; ואם לא ישלמו, נפליג אל גבל ושם נמכרם לעבדים ולשפחות, כי טוב ראש-גבר ממאה סאה דגן. גם רבי-החובלים אשר לצור וגבל עושים כמוני והון-עתק הם קובצים. עוד אנחנו עוברים בין האיים הקיקלדיים והנה גאה הים ונחשולי-מים הציפו את האניה ורבים מן הפליטים אשר אספנו נחלו. על החופים עמדו אנשים, נשים וטף והם פורשים ידיהם אלינו ומתחננים אלינו לקחתם עמנו באניה, להציל נפשם מידי רודפיהם נפש, הלא הם היוונים אשר פשטו על ארצם. נועצתי בשניה עם רביהמלחים אשר לי, וזה הדבר אשר עשינו: את החולים ואת הזקנים והתשושים אשר עמנו באניה הורדנו בסירות אל החוף ותחתם לקחנו עמנו כל איש בריא ובן-חיל וכל אשה טובת-מראה ובריאת-בשר ובראשונה אספנו אלינו נערות בתולות, כי גדול מחיר הבתולה פי שנים בצוען ובתרשיש.

ביפו יצאו לקראתנו זקני פלשתים ובידם אוכל-נפש לפליטים וכסף רב כופר נפש. הם דיברו אליהם טובות למען יעלו ויתנחלו בארץ פלשת, כי רחבה הארץ וטובה ויושביה מעטים, וגם נשבעו לתת להם בתים לשבת בהם בלא מחיר ושדות וכרמים ועבדים ושפחות מבני האמורי אשר בארץ. הפליטים עלץ לבם בקרבם לשמע כל הדברים הטובים האלה ויחבקו את אחיהם וינשקום ויברכו את אלוהיהם ויעלו אל חוף יפו. ואלינו אמרו זקני פלשתים: "רדו באניה אל כל האיים ואל כל חופי אכזאיה ואנחנו כסף טוב עובר לסוחר נשלם לכם כופר נפשם, ולאחיכם בני צור וצידון וגבל ותרשיש כה תאמרו: יקר לנו פליט אחד מכל ארוי הלבנון, ואתם אל תהיו נרפים ועשו מהרה להביא באניותיכם את פליטי אכזאיה, וברכת האלים תהיה על ראשכם."

אחר הדברים האלה הפלגנו אל איי-הים לעשות כאשר דיברו זקני פלשתים, וגם אחינו, בני צור וגבל ותרשיש, כמונו הם עושים. לא היה כשפע הזה מיום היות צידון לעיר ועד היום.

פ ר ק ש ש י

דין וחשבון לפרעה

השואה הגדולה אשר ירדה על הפיוושה [האיכיאים] וגוייהים הביאה בהלה גדולה בלב הפולסתי. כי נחשבה פלשת כענף עץ אשר על גזעו יעלה כורת. וכה אמרו הפולסתי: „מה אנו ומה כוחנו בלי אחינו אשר בעבריים? איך נעמוד לכדנו בפני עברים הזוממים להשמידנו? איך נעמוד בפני הרבים ואנו המעט?”

והנה הרעה אשר באה על ההייקושה וגוייהים היתה לברכה גדולה לפלשת. אל ארץ־פלשתים באו פליטים בהמון מאחיהם אשר בעבריים, הנמלטים על נפשם מחרב אויב. ורבים מהם גיבורי־חיל ומרי־נפש ועשויים־לבל־יחת. על כן תשמח גת ואשקלון תרוץ, כי צמחה להם ישועה אשר לא ציפו לה. פלשת התחזקה כאשר לא היתה מימי פרעה־רעמסס עד היום.

ופלשתים פשטו על שבט דן ועל שבט יהודה ועל ארץ בנימין, ויכו בישראל מכה גדולה וגם את אלוהי העברים לקחו בשבי. הנה הוא בשבי פלשתים עד היום הזה.

שבט הדני נס מנוסת־חרב מארצו וירחיק נדוד עד ארץ־צידוניהם. גם רבים מן העברים אשר ביהודה ובנימין ואפרים נמלטו על נפשם מפני חרב פלשתים אל אחיהם אשר בעבר־הירדן מזרחה. גם שילה, אשר שם שוכן אלוהי ישראל, נשרפה באש. גדולה הבהלה בקרב שבטי ישראל וכה יאמרו: „בא קצנו, נגזרנו לנו ואין תקוה לנו עוד בארץ הזאת, כי הנה מי יצילנו מיד פלשתים?” שבטי הצפון, אשר חרב פלשתים טרם תגיע אליהם, יראים על נפשם ואין להם עוד דבר אל אחיהם אשר בדרום ובנגב, כי פלשתים יושבים בתווך בין ארצות הצפון והדרום. ראשי־המטות אשר לישראל, כל איש מהם מבקש להציל נפשו ונפש בני־ביתו ולכפר פני פלשתים, למען יטו לו חסד ועל אָחיו לא ייחשב. ומלך אין לעם הזה אשר יצא ויבוא לפניהם. כעדר בלי רועה הם. והמהומה גדולה מאד.

ופלשתים הציבו חילות־מצב בכל הארצות האלו אשר היו שממה, כי נטשו ישראל את בתיהם ואת נחלתם. פלא הוא בעיני כי לא באו פלשתים להיאחז בארצות האלו תחת העברים אשר נטשן. סרני פלשתים רוגזים על אחיהם בעבריהם על כי אינם מתנחלים בארץ הכבושה כאשר עשו אבות פלשתים בימי רעמסס בארץ האמורי. הפליטים, הם אומרים, גיבורי־חיל הם אבל נרפים ובערי פלשת הם אהבים לשבת, בעוה, באשדוד, בגת, בעקרון ובאשקלון, ולא ימושו ממקומם ללכת ולהתנחל בארץ־ישראל. והפליטים אשר מקרוב באו גם הם רוגזים על אחיהם ועל הסרנים והם אומרים כי בכחש סבבום אחיהם, משמני ארץ הבטיחום — ואין. עניים הם הפליטים ודלים וגם נקלים המה, ואחיהם יבוזו להם. מתגודדים הם באהלים ובבקתות

בערים ומסביבן מחנות־מחנות ומלאכה לא יעשו. ואחיהם ויושבים בבתי־גדולים ובארמונות ואוכלים ושותים ושמחים ולפליטים לא ישיתו לבם בעודם נמקים ברעב ובעוני, וחרף כל אלה לא ייאותרו ללכת להתנחל בארץ־ישראל, כי טוב להם אוהל דל באשקלון מפית ונחלת־שדה בנגב או באפרים. כל איש אשר עיניו בראשו יגיד מראש כי במהרה תהיה חרב הפליטים באחיהם העשירים בעבור כל זאת. רבים מן הפליטים יורדים בספינות לשוב אל הארצות אשר מהן ברחו. כי קצו בחייהם בארץ פלשתים.

ריב ומדון נפלו גם בקרב הפלשתים וישובי־הארץ־מלפנים. הסרנים עיניהם לכצעם. ריב לסרנים איש את אחיו וכולם שואפי שררה. הפלשתים יושבי־הארץ־מלפנים שכחו תורת מינוס ואת דגון אלהי האמורי הם עובדים. את בני האמורי, עבדיהם לפנים, הם מתחתנים, גם את שפתם, אשר הביאו מעבר־לים בימי רעמסס, שכחו ובשפת האמורי הם מדברים. כעם אחד היו הפלשתי והאמורי, ועיני הפליטים הבאים ארצה פלשת רואות וכלות והקצף גדול עד מאד.

באשקלון, בעזה, באשדוד, בגת ובעקרון ראיתי את מקדשי האלה הגדולה סגורים על מסגר, אין בא ואין יוצא. סרן אשדוד רעי הוא עוד מימי היותו ציר שלוח מעם פלשתים בצוען. כאשר שאלתיו לפשר הדבר הביאני אל מקדש האלה הגדולה השומם מאדם ויראני מגילה אשר כתב אחרון הכוהנים אשר לאלה הגדולה וישימה למשמרת תחת המזבח.

ואלה דברי המגילה:

ק ל ל ת ה א ל ה ה ג ד ו ל ה
 בית דגון הומה מרוב עם ועדה
 ומקדש האלה הגדולה ריק ושומם.
 ברית־אבות שכחתם, זנחתם תורת מינוס,
 לאמורי דמיחם, בדרכיו הלכתם,
 שפתכם שכחתם, בשפתם תלהגו.
 תחת בני־אסקולפיוס, ידעונים לכם וקוסמים.
 תחת בני־דידלוס, עושי־מלאכה נבערים.
 מבורות רבים תשאבו מימיכם,
 מבורותיכם לא תשתו עוד מים.
 מכל סגולות אבותיכם נותרה רק החרב,
 כל כוחכם בחרב ושריון.
 אך מה בצע בכלי מלחמד
 אם רוח אין עוד בכם?
 היתה פלשת כתפוח טוב־מראה
 אשר תוכו רימה ומק.
 על כן יבוזו לכם אחיכם האיגיאיים
 גם ישנאוכם כי בגדתם בגד.
 מקומכם לא יפירכם עוד בקרבם,

ובעת צרה לא יושיעוכם עוד.
 נשבעתי באלה הגדולה עטורת־הנחשים
 ובצלב הקדוש ובגרזן דר־הראשים:
 יען שכחתם תורת מינוס,
 יען נטשתם חכמת קנוסוס,
 יען שמתם מבטחכם בחרב,
 לכן גם חרבכם לא תושיעכם עוד.

פ ר ק ש ב י ע י

התמורות בארצות־העברים והמשטר החדש בישראל
 (מדברי ההיסטוריון הפלשתי, אתי אחיתור)

בתקופה שקדמה לנצחון הגדול של הפלשתים, שפתוצאה ממנו חרבה שילה ושבטי הצפון נותקו כליל משבטי הדרום, היה השלטון החילוני בארץ־ישראל בידי ראשי־המטות או הזקנים, והשלטון הדתי היה בידי הכוהנים מבית עלי. הזקנים היו מפולגים ומסוכסכים ויד איש היתה ברעהו כל הימים. העברים אינם מסוגלים לארגון, לאחדות ולמשמעת.

בית עלי משל מן המשפן אשר בשילה, אבל כמוהו כנחש ההידרה, ראשים לו לאין־ספור. בכל עיר וכפר בארץ־ישראל היו הכוהנים והלויים סרים למשמעת שילה ועושי־דברו. לכוהני ישראל אין נחלות ואחוזות כלכוהני מצרים. אין להם עבדים לעבדם. מחייתם על התרומות, הנדירים, המתנות והנדבות אשר יעניקו להם אחיהם. אבל עשירים הם מכל אחיהם, יען כי על נדבות ותרומות מחייתם. הם רודפי בצע ושלמונים ותאבי־שררה ואוי לו למתקומם על שלטונם. ביד חזקה משלו על ישראל. מרוב עושר שיחתו דרכם, מעלו בקודש והפרו חוקי־מוסר, עד כי היה שמם למשל ולשנייה ולשימצה.

בין ראשי־המטות ובין הכוהנים היתה כרותה ברית למשול על העם ולשעבדו ולמוץ את לשדו. וככה לא ייפלא אפוא כי ניצחה פלשת את ישראל ותפליא את מכותיהם. אחרי נפול אלוהי ישראל בשבי פלשתים ואחרי שריפת מקדשו אשר בשילה דימינו כי אמנם הקיץ הקץ על ישראל, אפס כי אז קרה דבר־פלא אשר לא ייאמן: השואה הגדולה אשר באה על ישראל איחדה את מערכותיהם כאשר לא היו עוד מעולם.

אחרי חורבן הפהונה קם שלטון חדש בארץ־ישראל, הוא שלטון בני הנביאים אשר בראשם הנביא שמואל. לא שלטון חילוני הוא גם לא שלטון־דת, כי הוא שלטון אשר כמוהו לא נראה ולא נשמע מעולם. יסודו בכוח המוסרי, ובכוח המוסר הוא כופה את רצונו. והדבר אשר הוא נפלא עוד יותר הוא כי ישראל נכנעים לשלטון הזה וסרים למשמעתו יותר מאשר לשלטון החילוני והדתי שקדם לו.

בהתקבצם סביב שמואל ובנייהנביאים שכחו בני ישראל את מפלגותיהם

וריביותיהם והתחזקו מכל אשר היו לפנים. ועם חילוף שלטון הכהנים בשלטון בני־הנביאים נפלה תמורה גם בשלטון החילוני. המשכילים אשר בבני־ישראל ואנשי־החיל אשר בהם חברו יחד להעביר את שלטון ראשי־המטות ולהקים תחתיו מלך אשר ימשול על כל המשפחות היריבות ועל כל השבטים המסוכסכים ויהפכם לעם אחד. כל עת אשר משלו כוהני בית־עלי לא היתה תקוה לדורשי המלוכה, אבל שמואל נתן גם הוא ידו להם, כי לא ראה במלך יריב לשלטונו. הנה כי כן המליכו ישראל עליהם מלך בפעם הראשונה בתולדותיהם. הלא הוא שׂאול איש־בנימין.

והנה שוב קרה דבר נפלא אשר לא שיערו איש. אכן, הפכפך העם הזה ומי יבין לרוחו? המלכת שׂאול לא איחדה את בני־ישראל, ונהפוך הדבר: היא פילגתם ותביא ריב בין איש לאחיו כבימים עברו, לפני תקופת שׂאול. שׂאול חפץ לחזק את מלכותו ולתת בידו את השלטון החילוני והדתי כאחד. על זאת חרה לשׂאול, כי אמר כי רק נביא לבדו ימשול בכוח המוסרי. לכן נכשל שלטון המלוכה וראשי־המטות, אשר נכנעו לשׂאול, שוב הרימו ראש כלפנים. שׂאול נעזר במלחמתו נגד שׂאול באיש אחד אשר מיהודה והוא עז־נפש וערום כנחש אף גם שוחר־הרפתקאות, אשר העברים יקראוהו דוידה, או המנצה. והנה כאשר כשלה מלכות שׂאול בגלל שׂאול דוידה, הנקל היה לפלשת להכריעו במלחמה. בהרי־הגלבוע הופה שׂאול ופלשתים הוקיעו את גופתו ואת גופות בניו בחומת העיר, כי זה משפט המורדים בשלטון פלשת.

כיום נטושה מלחמת־אחים בין שבטי ישראל. דוידה, איש־בריתנו, מושל בחברון והוא נלחם כל הימים בבית שׂאול, ופלשתים עוזרים לדוידה באנשים ובכלי־מלחמה, למען תימשך מלחמת־האחים עד אשר יישמדו כולם יחדיו, בית דוידה עם בית שׂאול.

פ ר ק ש מ י נ י

מדברי אכיש מלך גת במועצת הסרנים

הנה כבש דוידה מלך חברון גם את עיר היבוס, ועתה הוא שולח אלינו מלאכים לכרות לו ברית־שלום כאשר היה לפנים בהיותו מלך חברון. מי עוד כמוני מכיר ויודע את דוידה, את שיחו ואת שיגו. הלא כרע וכאח היה לי בשבתו עמי בגת ימים רבים מפני שׂאול אדוניו אשר ביקש להמיתו. העברים וגם הפלשתים קוראים לו בשם המנצה, או דוידה. ואכן נכון הדבר, כי לא היה בעברים גיבור־חיל ואיש־מלחמה כמוהו אשר הפה באויביו עד רדתם. אבל אני אומר לכם כי לא שם „המנצה“ יאתה לו, כי אם השם בוגד וכפוי־טובה, כי זה האיש וזה טבעו. שׂאול בן־קיש העלהו מאשפתות, ואיך גמל דוד לאדוניו ולמלכו, מיטיבו ואיש־חסדו? הלא זאת ידענו כולנו. שׂאול הנביא גם הוא נטה לו חסד אף הביאו בקהל. הלא אנשי־סודו הם

בני־הנביאים. שמואל ובני־הנביאים גם עזרוהו בצר לו ובנוסו מפני המלך שאול. והלא ידעתם כי בני־הנביאים ריב ומדון להם עם הכוהנים, כי על כן יאמרו כי אלוהיהם אין חפץ להם בזבח ועולה. ואיך גמל דוד למיטיביו אלה? הנה הוא מביא את ארון־הברית ליבוס ושם הוא אומר לבנות בית־מקדש לאלוהיו, למען יקריבו לו קרבנות, ואל עיר היבוס הוא מקבץ את הכוהנים ואת הלויים. הנה ככה בגד דוד גם בבני־הנביאים ויחזק את ידי יריביהם, הכוהנים והלויים.

אבל גם בכוהנים ובלויים בגד דוד. כי על כן בונה הוא את בית־המקדש בעיר היבוס ואת הפמות אשר בכל ערי ישראל, אשר עליהן הם זוכחים לאלוהיהם, הוא מסיר למען יזבחו ישראל בעיר היבוס לבדה. הנה ככה ימנע דוד לחם מפי הכוהנים והלויים אשר מחוץ לירושלים. בימי שמואל, ברדוף אותו שאול, התרפס דוד לפני ראשי־המטות והחליק להם לשון, והם האמינו לו גם חיזקו את ידיו נגד שאול וביתו, והנה כיום, כאשר הוא חזק מכולם, הוא עובר לעיר היבוס וממנה יפרוש את שלטונו מעט־מעט על כל ארצות העברים. בזאת גדע דוד את זרוע הזקנים, מיטיביו ואנשי־שלומו לפנים. אכן מהיום והלאה יאמר דוד להמשיל את ביתו לבדו על כל ישראל, אף גם על כל ארצות העברים כולם. לא יהיה עוד שלטון לראשי־המטות, כי בארמון המלך אשר בעיר היבוס יש יגון כל השלטון כולו.

גם בעמו, איש־יהודה, אשר המליך אותו על חברון ואשר את מלחמותיו נלחם, גם בו בגד זה האיש דוד. כי הוא אומר למלוך על כל שבטי ישראל ולעשותם עם אחד, כאשר לא היה מימי משה ועד היום הזה, לבלתי היות יתרון לשבט יהודה על יתר שבטי ישראל, וגם את הממלכה העביר מחברון אשר ביהודה אל עיר היבוס. הנה ככה גמל לעם־יהודה על כל החסדים הגדולים אשר עשו לדוד ולביתו.

וגם ברעיו ואוהבי־נפשו בגד דוד ברשעתו. הנה אשתו מיכל, בת המלך שאול, יושבת בביתו כאלמנה צרורה ושוממת ולא יקרב אליה. והלא היא הצילתו מידי אביה המלך שאול, ולא זכר לה דוד את חסד־נעוריה. לידידו ורעהו וידי־מינו, הוא יואב בן־צרויה, גם אליו התנכל דוד ויחרוש מזימות עליו עם אבנר בן־נר. יואב איש טוב־שכל הוא ולא נפל בפח אשר טמן לו דוד רעו, כי הוא קידם את פני הרעה ויהרוג את בני בשלי. אבל מי זה יערוב ליואב כי לא יבגוד בו דוד בשניה ולא יסגירהו בידי אויביו המבקשים את נפשו?

ואת אשר עשה דוד לי בגת, כאשר הייתי לו מגן וצינה מפני המלך שאול, ואיך רימני ואיך סבבני בכחש, הלא גם זאת ידעתם. כי האיש הזה דוד אין אלוהים בלבו, כי למען אֶחד את שבטי ישראל לעם אחד, ולמען הרחיב את גבול ישראל על פני כל הארץ ולמען משול ביד רמה, הוא וביתו, נכון דוד לעשות כל תועבה — לא יבוש ולא יכלם, לא יחוס ולא ירחם. גם על פרי־

בטנו ויוצא-חלציו לא יחוס אם יהיה לו למכשול בדרכו. אני ידעתי את האיש הזה, את דוד.

והנה עתה שולח הוא אליכם מלאכים לכרות לו ברית ושת לכם בחלקות. אבל בעצם הזמן הזה הוא אוסף אל צבאו כל בחור וטוב אשר בפלשת, במתק-לשון ובהון רב הוא מצודד את נפשם, ובהם הוא בוטח יותר מאשר יבטח בעברים. הלא אלה הם הפרתי והפלתי: גם הם בוגדי-כגד ואנשי-מרמה אשר נטשו את פלשת לעבור אל העברים, כמוהם כאדוניהם דוידה.

על כן אל תאמינו לדוידה, כי לרמותכם הוא מבקש. טובות הוא מדבר אליכם ובלבו הוא חורש מזימות לכלותנו. כי רק מחשבה אחת בלבו ורק מטרה אחת נגד עיניו: להשליט את ביתו על כל ארצות העברים ולכונן את ממשלת העברים על כל הארצות מנחל מצרים ועד הנהר הגדול נהר פרת.

על כן זאת עצתי לכם: השיבו את פני מלאכיו ריקם ואתם אספו את כל צבאות פלשתים ועלו על דוד וסיגרו על עיר היבوسی לבל יימלט ממנה. כי זאת עליכם לדעת: אם לא נשמידהו, והשמידנו.